

ΑΠΟΝΤΕΣ ... ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ

Μαθητική εφημερίδα

Φύλλο 3 – Δεκέμβριος 2012

2ο Πρότυπο Πειραματικό Γενικό Λύκειο Αθηνών, Παναγή Κυριακού 12, 11521 Αθήνα - Τηλ.: 2106436784

Πορτογαλία: Στη χώρα των εξερευνητών μιλούν ελληνικά!

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Μαριάννα Πρωτοπαπά, Δάσκαλε, πεινάω!!, σελ. 2.

Μαρία Τσάκαλη, Η οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα, σελ. 3.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Μυρτώ Βαμβακά-Σμαράγδα Δημητρακοπούλου, Τάσος Νούσιας- Μετά την παράσταση (συνέντευξη), σελ. 5.

ΣΧΟΛΙΚΑ ΝΕΑ

Ιωάννα Αλεξοπούλου, Πρόσθετη διδακτική στήριξη, σελ. 8.

Αθηνά Γεωργία Κουμελά, Η Βιβλιοθήκη του σχολείου, σελ. 8.

Σμαράγδα Δημητρακοπούλου, Δωρεά του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» στο σχολείο μας, σελ. 8.

Το μνημείο των εξερευνητών, Λισαβόνα.

Του Κωνσταντίνου Παπαβασιλείου

Σε περιόδους οικονομικής ύφεσης, ιδεολογικών πολέμων και ριζικών κοινωνικών μεταβολών ορισμένες λέξεις φορτίζονται σημασιολογικά με στερεοτυπικές αντιλήψεις και τις ανάλογες ενέργειες του προσώπου που τις υιοθετεί. Πράγματι, δεν είναι λίγοι αυτοί που στο άκουσμα της λέξης «Πορτογαλία» θα φέρουν αυτόματα στο νου τους μια χώρα υπερχρεωμένη, έρμαιο στις διαθέσεις της γνωστής σε όλους μας τρόικας, της οποίας οι πολίτες καλούνται σήμερα να πληρώσουν με τον πλέον σκληρό τρόπο τα αμαρτήματα εκείνων και των προγόνων τους που οδήγησαν το κράτος στη σημερινή του κατάσταση. Η πραγματικότητα, όμως, διαφέρει.

Έχοντας επισκεφτεί δύο φορές στο πρόσφατο παρελθόν τη χώρα της Ιβηρικής, είμαι σε θέση να γνωρίζω πως η Πορτογαλία αποτελεί ένα από τα πιο παραγωγικά «οικόπεδα» στο μεσογειακό στερέωμα. Η στρατηγική της θέση στις πύλες του Ατλαντικού την καθιστά ένα από τα πιο αναπτυγμένα κράτη του πλανήτη στο επίπεδο της αλιείας, τομέα ικανό να της φέρει σημαντικά οικονομικά οφέλη λόγω κυρίως της τεράστιας

ποσότητας θαλασσινών που εξάγει κάθε χρόνο. Επίσης, την κατατάσσει ανάμεσα στις μεγαλύτερες ναυτικές και εμπορικές δυνάμεις παγκοσμίως, αφού τα πλοία που σταθμεύουν καθημερινά στα λιμάνια της Λισαβόνας και του Πόρτο είναι δεκάδες, ενώ δεν θα πρέπει να ξεχνάμε της εποχή της πορτογαλικής θαλασσοκρατορίας και τις πολυάριθμες αποικίες που δημιουργήθηκαν ανά τον κόσμο από τις εξορμήσεις των Πορτογάλων εξερευνητών. Επιπλέον, ο ολοένα και αυξανόμενος τουρισμός, η παραγωγή φημισμένου για την ποιότητά του κρασιού και η

εν δυνάμει εκμετάλλευση εναλλακτικών μορφών ενέργειας θα μπορούσαν να αποτελέσουν πηγές πολλών εκατομμυρίων.

Η λίστα θα μπορούσε να συνεχιστεί και έτσι εύλογα δημιουργείται το ερώτημα: «...πώς είναι δυνατόν μία οικονομία που τηρεί όλες τις προδιαγραφές για να αποτελέσει αργό των προσπαθειών του παραπαίοντος ευρωπαϊκού νότου να απειλείται με πτώχευση;»

αργό των προσπαθειών του παραπαίοντος ευρωπαϊκού νότου, να απειλείται με πτώχευση;». Τα νούμερα μιλούν από μόνα τους: τα τελευταία χρόνια η πορτογαλική κυβέρνηση έχει επενδύσει σε μία σειρά καινοτόμων αναπτυξιακών δράσεων, όπως η δημιουργία ενός από τα πιο σύγχρονα στοκ αυτοκινήτων σε ολόκληρη την Ευρώπη. Το 41,3% των αυτοκινήτων αυτών είναι γερ-

μανικής κατασκευής. Επίσης, γερμανικές εταιρείες έχουν εγκαταστήσει στην Πορτογαλία ένα από τα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά πρατήρια καυσίμων για ηλεκτρικά αυτοκίνητα, τα οποία όμως ουδέποτε κατέφθασαν στην Ιβηρική, ενώ ως άμεση ανταπόκριση στην ανάγκη εκσυγχρονισμού του αμυντικού εξοπλισμού της χώρας ξοδεύτηκε 1 δισεκατομμύριο ευρώ (!) για την αγορά δύο μοντέρνων υποβρυχίων, γερμανικής κατασκευής. Τέλος, γερμανικές κατασκευαστικές εταιρείες συμμετείχαν στην ανοικοδόμηση νέων και τη συντήρηση ήδη υπαρχόντων ποδοσφαιρικών σταδίων που χρησιμοποιήθηκαν για τις ανάγκες του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου του 2004. Οι οικονομικές συναλλαγές, εν τέλει, μεταξύ των δύο χωρών αποφέρουν ετήσια κέρδη 3 δισεκατομμυρίων ευρώ. Φυσικά για τη Γερμανία.

Βέβαια, το ίδιο το πορτογαλικό κράτος έχει αντιμετωπίσει κατά το παρελθόν στο εσωτερικό του οικονομικά σκάνδαλα και καταχρήσεις δημοσίου χρήματος, καταστάσεις ανάλογες της αντίστοιχης ελληνικής πραγματικότητας, που έχουν γιγαντώσει το δημόσιο έλλειμμα και απειλούν την κοινωνική συνοχή. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με την κατασκευασμένη κρίση ελλείμματος και το πολύπλοκο φορολογικό σύστημα, που ευνοεί τους ισχυρούς, ωθούν την πορτογαλική οικονομία σε έναν ατελείωτο λαβύρινθο και

μία δυσχερέστατη οικονομική θέση που ορίζεται από την προσπάθεια πραγμάτωσης του στόχου της ευημερίας των αριθμών παρά αυτής του κοινωνικού συνόλου.

Από τη δική τους πλευρά, οι Πορτογάλοι πολίτες, όπως και οι περισσότεροι νοτιοευ-

ρωπαίοι, δείχνουν να αγνοούν στην πλειοψηφία τους την πραγματική ρίζα του προβλήματος. Βλέπουν καθημερινά τη ζωή τους να αλλάζει και, αγνοώντας ή παραθεωρώντας θεμελιώδεις αρχές της δημοκρατίας και αποτελώντας θύματα μεθοδευμένης παραπληροφόρησης και επιτηδευμένου αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης, έχουν υιοθετήσει την αντίληψη πως είναι οι ίδιοι υπεύθυνοι για την κατάσταση που βιώνουν. Στην πραγματικότητα, το κράτος τους υφίσταται ληστρικές επιδρομές που αποσκοπούν σε μία όσον το δυνατόν μεγαλύτερη οικονομική διείσδυση στην πορτογαλική επικράτεια και τον ευρωπαϊκό νότο εν γένει. Παρ' όλα αυτά, διαδηλώνοντας ειρηνικά, αντιτίθενται στην κρίση με τον δικό τους

ιδιαίτερο τρόπο, ενώ παράλληλα εμφανίζονται αποφασισμένοι να βάλουν το μαχαίρι στο κόκκαλο με την προ ολίγων μηνών εξαγγελία ανωτάτου στελέχους του στρατού, ο οποίος, εκφράζοντας τη θέληση μίας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, προειδοποίησε πως σε περίπτωση νέων περικοπών στις κοινωνικές παροχές οι ένοπλες δυνάμεις θα καταλάβουν την πολιτειακή εξουσία της χώρας.

Συνοψίζοντας, είναι ολοφάνερο πως ο Γολγοθάς που καλούνται να ανέβουν με τις θυσίες τους οι Πορτογάλοι, ο οποίος θυμίζει σε πάμπολλα σημεία τον αντίστοιχο ελληνικό, δεν αποτελεί παρά ένα δημαγωγικό τέχνασμα το οποίο ανθεί λόγω της αδυναμίας πολλών να εντρυφήσουν στην ουσία του φαινομένου.

Αναμφίβολα, θα πρέπει πέρα από αναλύσεις και αοριστολογίες να περατωθούν αποφασιστικά βήματα με στόχο την παρακίνηση όσον το δυνατόν περισσότερου κόσμου να ασχοληθεί με τα κοινά, ώστε να αναδειχθούν νέες πολιτικές στρατηγικές και να περιοριστούν βλαβερές για το δημόσιο βίο ιδεολογίες και δαιμονοποιήσεις. Άλλωστε, η καθημερινή πρακτική έχει αποδείξει ότι η μαζική συμμετοχή του λαού στις σχετικές διεργασίες βοηθάει αποφασιστικά στο να στεριώσουμε ένα δυναμικό σύστημα αντιμετώπισης των πολύπλοκων απαιτήσεων των καιρών μας και μπορεί να συμβάλει στην υλοποίηση του εγχειρήματος της ενωμένης και ισχυρής Ευρώπης στην πράξη.

Απόντες... επιτρέπονται

Μαθητική εφημερίδα του 2ου Πρότυπου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Αθηνών.

Συντακτική ομάδα:

Ιωάννα Αλεξοπούλου – Μυρτώ Βαμβακά
Γεράσιμος Γαβριελάτος – Δημήτριος Γιώτης
Σμαράγδα Δημητρακοπούλου – Κων/νος Κάππας – Αθηνά Γεωργία Κουμελά – Δήμος Λαζαρόγκωνας – Κων/νος Παλαμάρας
Κων/νος Παπαβασιλείου – Μαριάννα Παπακωνσταντίνου – Σιμόνα Πένεβα
Ελευθέριος Περδετζόγλου – Μαριάννα Πρωτοπαπά – Αναστασία Ρουσάκη
Παναγιώτης Σαρδέλης – Φαία Στάνερ
Μαρία Τσάκαλη – Ηλέκτρα Τσακαλίδου
Ευάγγελος Τσανούσας.

Η έκδοση της εφημερίδας εντάσσεται στο πλαίσιο του πολιτιστικού προγράμματος «Έντυπος και ψηφιακός μαθητικός τύπος».

Υπεύθυνοι καθηγητές:

Ευαγγελία Χαλκίδου - Σπύρος Καρύδης

Διεύθυνση: Παναγή Κυριακού 12, 11521 Αθήνα.

E-mail: mail@2lyk-peir-athin.att.sch.gr

Internet: <http://blogs.sch.gr/apontes/>

Τηλ.: 2106436784

Δάσκαλε, Πεινάω!!

Της Μαριάννας Πρωτοπαπά

Αυτή είναι, πιθανώς, η φράση που λένε, πλέον, τα παιδιά του δημοτικού πολλές φορές καθημερινά. Το φαινόμενο του υποσιτισμού στους χαλεπούς καιρούς που διανύουμε αποτελεί πλέον μάλιστα με 2.000 παιδιά επιπλέον, σε σχέση με πέρυσι, ηλικίας 3-15 ετών να είναι θύματα του φαινομένου. Τα κρούσματα ολοένα αυξάνονται.

Στους περισσότερους από εμάς –ακούγοντας τη λέξη «υποσιτισμός»– έρχονται συνειρμικά εικόνες από την Αφρική με σκελετωμένα παιδιά που εκλιπαρούν για ένα κομμάτι ψωμί. Έτσι θα εξελιχθεί και η κατάσταση στην Ελλάδα, εάν οι δήμοι δεν εντατικοποιήσουν ενέργειες, όπως για παράδειγμα την καθημερινή εξασφάλιση γευμάτων σε βρεφονηπιακούς σταθμούς και δημοτικά σχολεία, με στόχο να μειωθούν τα κρούσματα των λιποθυμιών. Σε αυτήν την προσπάθεια, όμως, δεν επιτρέπεται να είναι απύσχα η πολιτεία.

Πολλοί από εμάς ίσως να μην ενοχλούνται από τα παραπάνω νομίζοντας πως δεν τους αφορούν. Αν σκεφτούμε όμως ότι

πολλοί γονείς σταματάνε τα παιδιά τους από το σχολείο για να μην γίνει αντιληπτό το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν, θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα αυτά συμβαίνουν στην καθημερινότητά μας και επομένως δεν μπορούμε να στεκόμαστε ως παθητικοί θεατές.

Ας σταματήσουμε, επιτέλους, να δείχνουμε τη βαρβαρότητά μας απέναντι σε παιδιά που δεν ευθύνονται για τα κακώς κείμενα, και ας απαιτήσουμε εξηγήσεις από αυτούς που ευθύνονται για λανθασμένους χειρισμούς και παραλείψεις σε βάρος της κοινωνίας.

Η οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα

Της *Μαρίας Τσάκαλη*

Η οικονομία της Ελλάδας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το διεθνές κεφάλαιο, το αμερικάνικο, αλλά κυρίως το ευρωπαϊκό. Εδώ βέβαια αξίζει να σημειωθεί ότι γενικά η Ελλάδα είναι μια χώρα αυτάρκης σε πρωτογενή και σε ναυτιλία και έχει μια σπουδαία αγροτική οικονομία. Το λάθος όμως ήταν ότι δυστυχώς αυτά δεν αξιοποιήθηκαν από τον ελληνικό λαό. Οι προηγούμενοι κυβερνήτες της χώρας κατάφεραν να συμπεριλάβουν την Ελλάδα στις χώρες εκείνες της Ε.Ε. που συνδέθηκαν πλήρως

οικονομικά (ΟΝΕ), αλλά αυτό κατορθώθηκε με ιδιωτικοποιήσεις, άμεσο ξεπούλημα του δημόσιου τομέα, άγρια καταπάτηση των στοιχειωδών εργατικών και άλλων δικαιωμάτων που είχαν κατακτηθεί με πολύχρονους και συχνά αιματηρούς αγώνες, ριζική αναθεώρηση ολόκληρου του ασφαλιστικού και μισθοδοτικού συστήματος. Σε αυτό είχε και την βοήθεια της τότε αντιπολίτευσης και πλέον η τωρινή κυβέρνηση, από την μία εμφανίζεται φιλεργατική και φιλολαϊκή και από την άλλη προωθεί περικοπές σε μισθούς, επιδόματα, ασφαλίσεις κλπ., κάτι που ήδη γίνεται επίσημα πλέον. Αλλά η μεγαλύτερη απάτη στη σύγχρονη ιστορία συντελέστηκε το 1999 διαμέσου του Χρηματιστηρίου της Αθήνας. Με την απάτη αυτή, κλάπηκαν χρήματα χιλιάδων ανθρώπων, ακόμα και με διαφημιστική εκστρατεία της κυβέρνησης πριν τις εκλογές του 2000, λέγοντας στο λαό ότι αν επενδύσει στο Χρηματιστήριο τα χρήματά του θα λύσει όλα τα οικονομικά προβλήματα. Τελικά όμως το Χρηματιστήριο «κατέρρευσε» και τα χρήματα του κόσμου κατέληξαν στις

τσέπες ή στους λογαριασμούς στελεχών ή και στενών φίλων της τότε κυβέρνησης. Κανείς υπεύθυνος δεν λογοδότησε και δεν πρόκειται να λογοδοτήσει ποτέ γι' αυτό. Μέσα σ' όλα αυτά είχαμε και την καθιέρωση του ευρώ στην Ελλάδα από το 2001, κάτι που δημιούργησε πάμπολλα προβλήματα κι έτσι τώρα οι μισοί και πλέον Έλληνες είναι χρεωμένοι στους υπόλοιπους και όλοι μαζί στο κράτος ή σε ιδιωτικές δανειοδοτικές και παρόμοιες επιχειρήσεις. Παρά το σημαντικό ρόλο του ελληνικού κεφαλαίου στον γενικότερο Βαλκανικό χώρο, η ελληνική οικονομία είναι από τις τελευταίες στην Ε.Ε όσον αφορά την ανάπτυξη. Ποτέ όμως οι ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον δεν παύουν να υπάρχουν και παρά τα ποικίλα προβλήματα που μαστίζουν τη χώρα, η Ελλάδα πάντα αποτελούσε το καλύτερο οικόπεδο στον πλανήτη είτε λόγω της γεωγραφικής θέσης της είτε λόγω του καταπληκτικού κλίματος που έχει. Μεγάλη ιστορία, αξιοθαύμαστα μνημεία, εκθαμβωτικές παραλίες και νησιά χαρακτηριστικά αξιοζήλευτα για κάθε λαό.

Παραπληροφόρηση των πολιτών - Κρίση των Μ.Μ.Ε.

Της *Μαρίας Παπακωνσταντίνου*

Η παραπληροφόρηση είναι από τα κυριότερα προβλήματα που έχουν προκύψει εξαιτίας της κρίσης των Μ.Μ.Ε. Μέχρι πρόσφατα τα μέσα ενημέρωσης είχαν αποκτήσει ισχύ λόγω της επιρροής που ασκούσαν στο πλήθος. Αντίθετα όμως πλέον, εξαιτίας των οικονομικών προβλημάτων, έχουν εξαρτηθεί πλήρως οικονομικά από το κράτος. Η άμεση οικονομική βοήθεια, οι φορολογικές απαλλαγές έχουν οδηγήσει στην κρατικοποίησή τους, με αποτέλεσμα την υποταγή τους στα πολιτικά συμφέροντα της εξουσίας, αλλά και τη μετατροπή τους σε προπαγανδιστικό μηχανισμό. Επιπλέον, η χρήση της παραπληροφόρησης εξυπηρετεί τις φιλοδοξίες όχι μόνο του κράτους, αλλά και του ίδιου του δημοσιογράφου, ο οποίος εξασφαλίζει κύρος, εξουσία, επιρροή σε διάφορους τομείς των Μ.Μ.Ε., καθώς και αύξηση κερδών από πολιτικούς και οικονομικούς παράγοντες. Άρα η υποταγή των Μ.Μ.Ε. και η στρατολόγηση των δημοσιογράφων έχουν ως απόρροια τη δέσμευσή τους, που συνεπάγεται την επίτευξη των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων και όχι τη σωστή ενημέρωση του κοινωνικού συνόλου.

Η σοβαρότητα, λοιπόν, του φαινομένου είναι δεδομένη και αποδεικνύεται από τις οδυνηρές συνέπειές του σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Καταρχάς άμεση

απόρροια της παραπληροφόρησης είναι η απομάκρυνση των ανθρώπων από την αλήθεια και από τα πραγματικά προβλήματα. Γενικότερα, η παραπληροφόρηση στηριζόμενη στην προπαγάνδα παγιδεύει το νου και την ψυχή, προκαλώντας πλύση εγκεφάλου στο κοινό. Με αυτόν τον τρόπο παθητικοποιείται το άτομο, αδρανοποιείται το πνεύμα του και χάνεται στη μάζα, χωρίς προσωπικότητα και κριτική ικανότητα. Επιπλέον, όπως στα σχολεία όταν διαδίδεται μια ψευδής πληροφορία με ρατσιστικό περιεχόμενο, για παράδειγμα, και με σκοπό είτε να βλάψει κάποιο συγκεκριμένο άτομο είτε να προκαλέσει αναταραχή ανάμεσα στους μαθητές, έτσι και η παραπληροφόρηση των Μ.Μ.Ε. προκαλεί άσκοπη αναστάτωση στο πλήθος. Προξενεί, δηλαδή, εθνικιστικές εξάρσεις, ρατσιστικά

φαινόμενα, καθώς επίσης φανατισμούς και μισαλλοδοξία. Φυσικό επακόλουθο, λοιπόν, είναι η ιδεολογική χειραγώγηση της κοινής γνώμης, αλλά και η νόθευση της πολιτικής συνείδησης. Κάθε μορφή προπαγάνδας δημιουργεί ανισότητες, θέτει περιορισμούς, εμπόδια και δεσμεύει την ελευθερία του λόγου, τις αντιλήψεις και τα πιστεύω του κάθε ανθρώπου, πλήττοντας μ' αυτό τον τρόπο το δημοκρατικό πολίτευμα. Τα μέσα ενημέρωσης εκμεταλλεύονται, επίσης, την αδύναμη ομάδα της νεολαίας, γκρεμίζοντας τα ηθικά υπόβαθρά της και οδηγώντας την στη χρήση βίας και στην απαξίωση των πράξεων της.

Τέλος, η παραπληροφόρηση δεν είναι μόνο η διάδοση ψευδών ειδήσεων, η υποβάθμιση και η απόκρυψη ορισμένων πτυχών της είδησης και η παραποίηση της αλήθειας, αλλά και η ενίσχυση του καταναλωτισμού και του υλιστικού τρόπου ζωής, μέσω της εμπορικής της μορφής, δηλαδή τη διαφήμιση.

Εν κατακλείδι, η παραπληροφόρηση των Μ.Μ.Ε. έχει ως στόχο τη διάδοση ιδεών και αντιλήψεων, μέσω συκοφαντιών, φημολογιών και παρεμβάσεων στην είδηση, που αποσκοπούν να επηρεάσουν τη σκέψη, τις ενέργειες και γενικότερα την κοινωνική συνοχή, επιδιώκοντας πάντοτε την επιβολή αυταρχικών καθεστώτων. Αυτός είναι εξάλλου και ο λόγος που αποτελεί το χειρότερο μέσο χειραγώγησης των λαών.

Ο υφέρπων φασισμός των ΜΜΕ

Του Μάνου Γαβριελάτου

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και ειδικότερα η τηλεόραση αποτελούν βασικό φορέα πληροφόρησης τη σύγχρονη εποχή. Έχουν τη δυνατότητα να προσφέρουν άμεση, πολύπλευρη και αναλυτική ενημέρωση στο άτομο. Αυτή η ορθή ενημέρωση είναι εξαιρετικά σημαντική, επειδή συμβάλλει στην κατανόηση της πραγματικότητας, στην ορθή τοποθέτηση απέναντί της και στο σχηματισμό ολοκληρωμένης άποψης. Ωστόσο, ο σύγχρονος ρόλος της τηλεόρασης δεν λειτουργεί ευεργετικά για το άτομο, αντιθέτως, διαστρεβλώνει τις ειδήσεις με σκοπό την εξυπηρέτηση ιδιοτελών συμφερόντων.

Κοινό τόπο αποτελεί η άποψη ότι τα ΜΜΕ αποτελούν όργανα της εξουσίας, καθώς μέσα από αυτά ασκείται ιδεολογικός έλεγχος στο κοινό. Αναντίρρητα, μέσω της

τηλεόρασης η εξουσία συντηρεί αρχές, αξίες και πρότυπα που την εξυπηρετούν. Παράλληλα, τα ΜΜΕ επιχειρούν και επιτυγχάνουν τη δημαγωγία και τη μαζοποίηση των πολιτών σε καίρια εσωτερικά και εθνικά ζητήματα. Πραγματικότητα αποτελεί, επίσης, ότι παραποιούν συχνά τα γεγονότα στον ελεγχόμενο τύπο και ότι προβάλλουν σκόπιμα κάποιες ειδήσεις, ενώ αποκρύπτουν άλλες. Άλλωστε, ο καταναλωτισμός ο οποίος προωθείται από την τηλεόραση εξυπηρετεί την εξουσία, αφού αποπροσανατολίζει τα άτομα από τα πολιτικά ζητήματα με απόρροια αυτά να παύουν να ασκούν έλεγχο και κριτική.

Καταλήγοντας, αξίζει να αναφερθεί η παρακάτω άποψη του U. Eco, ώστε να διαπιστωθεί το μέγεθος του προβλήματος: «Πριν από λίγα χρόνια ακόμη όποιος ήθελε να πάρει την πολιτική εξουσία σε μια χώρα δεν είχε παρά να αποκτήσει τον έλεγχο του

στρατού και της αστυνομίας. Σήμερα μόνο στις υπανάπτυκτες χώρες οι φασίστες στρατηγοί, για να κάνουν πραξικόπημα, χρησιμοποιούν ακόμη τα τανκς. Σήμερα μία χώρα ανήκει σε αυτόν που ελέγχει τα μέσα ενημέρωσης». Όπως γίνεται κατανοητό, η σχέση των ΜΜΕ και της εξουσίας αποτελεί μείζον πρόβλημα της εποχής, καθώς ελλοχεύουν αναρίθμητοι κίνδυνοι για τα άτομα και την κοινωνία. Συνεπώς, είναι επιτακτική η ανάγκη για παιδεία, έτσι ώστε, με όπλο την πνευματική καλλιέργεια και την όξυνση της κριτικής ικανότητας, το άτομο να αποφύγει την παθητικοποίηση που επιβάλλουν τα ΜΜΕ και να εξουδετερωθεί έτσι η δραστική τους επίδραση στην κοινή γνώμη.

Οι Έλληνες και... οι Έλληνες

Της Μαριάννας Πρωτοπαπά

Σύνηθες φαινόμενο αποτελεί η συμμετοχή Ελλήνων επιστημόνων σε σπουδαίες επιστημονικές μελέτες και ανακαλύψεις καθώς και η αναφορά του ονόματός τους στον τύπο και στα ειδικά επιστημονικά περιοδικά. Οι Έλληνες που ζουν στο εξωτερικό επιδεικνύουν εξαιρετικές επιδόσεις όχι μόνον ως επιστήμονες, αλλά και ως επιχειρηματίες, ενδεχομένως και ως πολίτες. Με αυτές τους τις διακρίσεις οι Έλληνες του εξωτερικού επιδεικνύουν αρετές και αξίες που ίσως να μη συναντώνται σε άλλους λαούς.

Γιατί όμως αυτή η μορφή κουλτούρας, ηθικής, αξιών και πολιτισμού δεν λαμβάνει χώρα σε ανάλογο βαθμό και στην Ελλάδα; Η απάντηση μάλλον βρίσκεται στο πλαίσιο μέσα στο οποίο οι Έλληνες πολίτες καλούνται να ζήσουν. Στη χώρα μας, για παράδειγμα, ισχύει το ακόλουθο: οι ανέντιμες συμπεριφορές επαινούνται, ενώ οι ηθικές 'τιμωρούνται'. Αυτό έχει ως φυσική συνέπεια μια κατηγορία Ελλήνων να προσπαθεί και πολλές φορές να καταφέρνει να κερδίζει μέσα από ανέντιμη δράση.

Σε άλλες χώρες αυτό το πλαίσιο δεν υφίσταται καθόλου ή υφίσταται σε μικρό-

τερο βαθμό. Γι' αυτόν το λόγο έχουμε και διαφορές στη διαμόρφωση της κουλτούρας κάθε χώρας. Την κατάσταση μάλιστα στη χώρα μας επιβαρύνει η οικονομική αλλά και πολιτική κρίση που διανύουμε εδώ και τρία χρόνια τουλάχιστον, η οποία είναι κυρίως συνέπεια της κρίσης ηθικής, πολιτισμού και διαχρονικών αξιών.

Δυστυχώς, εδώ και δεκαετίες, ο υλικός ευδαιμονισμός παραμέριζε άλλες αξίες πραγματικά σημαντικές και ζωτικές, όπως την ανιδιοτέλεια και τον αλτρουισμό. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο οι Έλληνες έχουν πάψει να φέρονται ως Έλληνες στην Ελλάδα, έχοντας τονίσει υπέρμετρα το «εγώ» και υποσκελίζοντας το «εμείς». Τέτοιες συμπεριφορές δεν ευνοούν τις καινοτομίες και τη συνεργασία για ένα καλύτερο μέλλον, πόσο μάλλον αφού σχεδόν όλα και όλοι είναι προσανατολισμένοι στο βραχυπρόθεσμο κι όχι στο μακροπρόθεσμο όφελος.

Επιβαρυντικός παράγοντας είναι και ότι οι Έλληνες λειτουργούν περισσότερο διαισθητικά παρά ορθολογικά, με αποτέλεσμα να μην προσεγγίζουν σωστά τα προβλήματα και, συνεπώς, να οδηγούνται σε λανθασμένες επιλογές ή σε βραχύβιες λύσεις.

Ας μην υποκρινόμαστε, λοιπόν, ότι δεν μας αφορά η κατάσταση που ζούμε σήμερα, ας πάψουμε να αρνούμαστε τις ευθύνες μας για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε και ας αναλάβουμε όλοι την ευθύνη που μας αναλογεί για τη στασιμότητα της χώρας συμβάλλοντας έτσι στην προσπάθεια για μια νέα Ελλάδα του πνεύματος, του ήθους και της δημιουργίας.

Δωρεάν μαθήματα από τους φοιτητικούς συλλόγους του ΟΠΑ και του ΕΜΠ

Του Κωνσταντίνου Παπαβασιλείου

Οι φοιτητικοί σύλλογοι του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου ανακοίνωσαν πως παραδίδουν δωρεάν μαθήματα ΑΟΔΕ, ΑΟΘ, Πληροφορικής και Μαθηματικών, Φυσικής, Χημείας, αντίστοιχα, σε μαθητές Λυκείου στους χώρους των πανεπιστημίων.

Η κίνηση αυτή, την οποία και χαιρτιζούμε, αποτελεί πράξη αλληλεγγύης στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε και προσπάθεια κατάρτησης του βραχνά της παραπαιδείας που θεριεύει με το εξοντωτικό σύστημα των πανελληνίων εξετάσεων.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να βρουν περισσότερες πληροφορίες στις ακόλουθες σελίδες ή να απευθυνθούν στα ακόλουθα τηλέφωνα και διευθύνσεις:

Πολυτεχνείο:

ιστολόγιο:

<http://dwreanmathimata.wordpress.com>

e-mail: dwreanmathimata@yahoo.gr

Τηλ.: 6970976906, 6974228744,

6973588917

Οικονομικό Πανεπιστήμιο:

Πληροφορίες / Εγγραφές:

Τηλ.: 6948904650

e-mail: asoeemath@gmail.com

Φασισμός: η δέσμη του συστήματος

Του Δημήτρη Γιώτη

Η δεκαετία του 1930 είναι μία από τις κρισιμότερες της ευρωπαϊκής ιστορίας. Μετά τη λαίλαπα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου εκατομμύρια άτομα βρέθηκαν βυθισμένα στην αθλιότητα, ενώ ταυτόχρονα άρχισε μία προσπάθεια ειρηνικής συνδιαλλαγής των λαών, συνεργασίας των κρατών και οικονομικής ανάπτυξης των κοινωνιών. Μέσα από την απελπισία των λαών γεννήθηκε ο φασισμός, μία ιδεολογία η οποία απέβλεπε στην ανάδειξη του έθνους εις βάρος των υπόλοιπων εθνών, ενώ εφάρμοζε μία αυταρχική εθνικιστική πολιτική.

Στην Ιταλία ο Μπενίτο Μουσολίνι ίδρυσε το Εθνικό Φασιστικό Κόμμα και κατάφερε να εκπροσωπήσει μεγάλο μέρος του Ιταλικού λαού. Σχημάτισε κυβέρνηση, ξεκίνησε μία καταστροφική επεκτατική πολιτική στην Αφρική και εγκαθίδρυσε μία εικονοσασική δικτατορία. Περίπου την ίδια χρονική περίοδο στη Γερμανία ο Αδόλφος Χίτλερ με το Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα ανήλθε στην εξουσία με δημοκρατικό τρόπο, ενώ στη συνέχεια συγκέντρωσε όλες τις εξουσίες στα χέρια του. Το 1939 εισέβαλε στην Πολωνία και λίγο αργότερα άρχισε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Στην εκδοχή του εθνικοσοσιαλισμού (ναζισμού), ο φασισμός

υπήρξε αντισημιτικός και στρατοκρατικός.

Κατά τη διάρκεια των δικτατοριών, οι δικτάτορες συνεργάζονταν, κρυφά ή φανερά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο άξονας Ρώμης-Βερολίνου όπου η Ιταλία δεσμεύτηκε να μην εμπλακεί στην επεκτατική πολιτική της Γερμανίας. Μέσα από αυτό το παράδειγμα συνειδητοποιούμε ότι το κάθε φασιστικό κόμμα εκτός από τον εθνικό χαρακτήρα που ήθελε να έχει, προσπαθούσε να έχει μια αλληλέγγυα σχέση με τα υπόλοιπα φασιστικά κόμματα, κάτι που αναιρούσε τις «εθνικές» επιδιώξεις που εξέφραζε δημοσίως. Έτσι καταλαβαίνουμε τον αληθινό χαρακτήρα του φασισμού, δηλαδή την εξυπηρέτηση του κεφαλαίου, το μίσος μεταξύ λαών για ψευτο-διλήμματα και την δημιουργία διχόνοιας ανάμεσα σε ανθρώπους ίδιας κοινωνικής τάξης.

Όλα αυτά τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά φαινόμενα των τότε χρόνων μας θυμίζουν σημερινές εικόνες από (σχεδόν) όλο τον κόσμο και πιο συγκεκριμένα παρόμοιες καταστάσεις της Ελλάδας τα τελευταία δύο-τρία χρόνια, που η χώρα μαστιζείται από οικονομική (και όχι μόνο) κρίση.

Όπως η Γερμανία βγήκε ηττημένη από έναν πόλεμο και επιβαρυνόμενη από τις αποζημιώσεις και παροχές προς τους νικητές, έτσι και η Ελλάδα διανύει μία κρίση, κατά

την οποία βρίσκεται υποχείριο άλλων κρατών (και τραπεζών) που της υπόσχονται την επιβίωσή της (με τις ανάλογες συνέπειες). Αυτή η πολιτική και στις δύο χώρες έδωσε βάση στο φασιστικό κίνημα, το οποίο πάνω από όλα υποσχόταν την ανάδειξη του έθνους, το τέλος της «αντεθνικής» πολιτικής, την καθαρότητα της φυλής. Στη Γερμανία του '30 διαπιστώνεται μία πολυπολιτισμικότητα μη επιθυμητή από τους εθνικοσοσιαλιστές. Η σημερινή Ελλάδα έχει μετατραπεί σε κέντρο μεταναστών, με αποτέλεσμα την αγανάκτηση της κοινωνίας απέναντι στο κράτος και τους μετανάστες να αποτελούν τον αποδιοπομπαίο τράγο. Έτσι οι πολίτες στρέφονται σε πολιτικά κόμματα με φασιστική πολιτική λόγω των κοινωνικών προβλημάτων που ζούνε, καθώς τους φαντάζει η μόνη υπαρκτή επιλογή.

Επίσης ένα άλλο φαινόμενο του φασισμού, κοινό με τα σημερινά χρόνια, είναι ότι ήταν και παραμένει το μόνο κίνημα το οποίο σε όλες σχεδόν τις χώρες είχε λαϊκή απήχηση, αλλά πάντα καταλάμβανε την εξουσία με την έγκριση των μεγαλοαστών και κεφαλαιούχων. Ο φασισμός κατά βάθος ποτέ δεν υπήρξε λαϊκό αυθόρμητο κίνημα. Στην ουσία είναι η πιο ακραία μορφή καπιταλισμού και εκδηλώνεται σε χρονικές περιόδους πολιτικά ανισόρροπες,

Μαζοποίηση

Της Ιωάννας Αλεξοπούλου

Ένα δυσάρεστο φαινόμενο του οποίου η παρουσία είναι έντονα αισθητή στην εποχή μας είναι αυτό της μαζοποίησης. Ο όρος δηλώνει την ομοιογένεια του πλήθους, το οποίο τελικά καταλήγει να είναι μία μάζα όπου ο καθένας χάνει την ιδιαιτερότητα, τη διαφορετικότητα και την κριτική του σκέψη και μετατρέπεται σε φερέφωνο απόψεων, άβουλο και εύκολα χειραγωγούμενο άτομο.

Χάρη στην εξέλιξη της τεχνολογίας, οι πληροφορίες σήμερα διαδίδονται με ταχύτατους ρυθμούς από τη μία άκρη της γης στην άλλη μέσω του διαδικτύου. Κατ' αυτόν τον τρόπο ενημερωνόμαστε για νέες επιστημονικές, ιατρικές, ιστορικές έρευνες, για καινούρια τεχνολογικά επιτεύγματα, ειδήσεις που αφορούν την οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση ξένων κρατών, για νέους ηθοποιούς, τραγουδιστές, ταινίες, μουσικούς δίσκους και τάσεις της μόδας. Όσο ευχάριστο μπορεί να είναι κάτι τέτοιο, άλλο τόσο θλιβερό μπορεί να γίνει όταν οι πολίτες χαρακτηρίζονται από έλλειψη παιδείας και κριτικής ικανότητας και αποδέχονται ό,τι τους προσφέρουν.

Αν βρεθεί κανείς σε έναν κεντρικό δρόμο κάποιας μεγάλης πόλης του πλανήτη

και κοιτάξει ως εξωτερικός παρατηρητής, αυτό που θα δει θα είναι πολίτες να βαδίζουν με γοργό βήμα, οι οποίοι ντύνονται, σκέφτονται -αν πράγματι σκέφτονται-, διασκεδάζουν και δραστηριοποιούνται με παρόμοιο τρόπο. Οι περισσότεροι από εμάς ακούμε τη λεγόμενη εμπορική μουσική, αγοράζουμε ρούχα για να είμαστε «μέσα στη μόδα» ακόμη και αν αυτό που φοράμε δεν μας αρέσει πραγματικά, ειδικωποιούμε έναν «καλλιτέχνη» και τον ακολουθούμε μαζί με τις υπόλοιπες στρατιές θαυμαστών του, νιώθοντας ότι ανήκουμε κάπου, κατακρίνουμε το κάθε τι διαφορετικό και προσπαθούμε να το εξαλείψουμε κάνοντάς το όμοιο με εμάς, ακόμη και αν αυτό συνεπάγεται την υποβάθμισή του, τρέχουμε σαν τους αμνούς να παρακολουθήσουμε τη νέα ταινία, γιατί αλλιώς θα είμαστε εκτός επικαιρότητας και δεν θα έχουμε τί να συζητήσουμε με τον κοινωνικό μας περίγυρο. Διστάζουμε να πούμε ελεύθερα τη γνώμη μας, φοβούμενοι ότι θα μας κατακρίνουν, σιωπούμε θέλοντας να είμαστε αρεστοί, αποδεχόμενοι τις απόψεις της πλειοψηφίας, και σε αυτόν ακριβώς τον βαθμό χάνουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, επιθυμώντας να ταυτισθούμε με ένα σύνολο. Ουσιαστικά αρνούμαστε τη διαφορετι-

κότητά. Αν κάποιοι συνομήλικοι μάς καλέσουν να κάνουμε κάτι το οποίο κάνουν εκείνοι, το πιθανότερο είναι να το πράξουμε και εμείς σκεπτόμενοι ότι αν αρνηθούμε θα φανούμε ανόητοι ή δειλοί και πιθανολογώντας ότι θα μας «αφορίσουν» από την παρέα. Από την παιδική ηλικία ακόμη ακούμε τις απόψεις των «μεγάλων» και στη συνέχεια τις υιοθετούμε μην έχοντας αναπτύξει την προσωπική μας κρίση και θεωρώντας ότι αυτοί έχουν το αλάθητο.

Τα θύματα της μαζοποίησης χάνουν την προσωπικότητά τους, γίνονται άβουλοι αποδέκτες μηνυμάτων και ευάλωτοι στο να παρασυρθούν και να γίνουν φορείς ολοκληρωτικών αντιλήψεων. Σε ευρύτερο βαθμό, ο κάθε λαός απομακρύνεται από τον πολιτισμό του, το σύνολο των παραδόσεων, της ιστορίας και των αξιών του.

Πιστεύω ότι ήρθε η ώρα της αφύπνισης. Ήρθε η ώρα να αντιληφθούμε ότι έχουμε δικαίωμα στη διαφορετικότητα, ότι έχουμε δικαίωμα στο να εκφράζουμε τα συναισθήματα και τις απόψεις μας, ότι δεν είμαστε μηχανές για να είμαστε όλοι ίδιοι, ότι ο κάθε άνθρωπος είναι από τη φύση του ξεχωριστός, και, παρά τα λάθη και τις ατέλειές του, είναι ανεκτίμητος.

Τάσος Νούσιος- Μετά την παράσταση

Της Μυρτώς Βαμβακά &
της Σμαράγδας Δημητρακοπούλου

Στο θέατρο Ακροπόλ της Λυρικής Σκηνής είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε το «Μεγάλο μας τσίρκο» του Ιάκωβου Καμπανέλη. Πρόκειται για μια παράσταση η οποία για πρώτη φορά παίχτηκε κατά τη

διάρκεια της δικτατορίας το 1973 και αποτέλεσε πολιτικό γεγονός. Στο έργο τοποθετούνται ιστορικά γεγονότα μαρτυρώντας τη διαχρονικότητα της εθνικής μας περιπέτειας έχοντας σαφή στόχο, τόσο τότε όσο και τώρα, να προσφέρει στον θεατή τη δυνατότητα να κάνει άμεσες συναρτήσεις με την πολιτική κατάσταση που βιώνει. Επιπλέον πρέπει να λεχθεί ότι η παράσταση συνοδευόταν από τραγούδια με στίχους του Ιάκωβου Καμπανέλη, τα οποία αναπαράγονταν από ζωντανή ορχήστρα την οποία διεύθυνε επί σκηνής ο Στ. Ξαρχάκος. Ύστερα από μια τόσο συγκινητική και αξιόλογη παράσταση καταφέραμε να αποσπάσουμε την παρακάτω συνέντευξη την οποία με μεγάλη προθυμία δέχτηκε να μας παραχωρήσει ο Τ. Νούσιος. Τον ευχαριστούμε θερμά.

ΕΡ. Το έργο αυτό αποτέλεσε πολιτικό γεγονός κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Πιστεύετε ότι μπορεί με τον ίδιο τρόπο να μιλήσει στην καρδιά του σημερινού κοινού;

ΑΠ. Σήμερα βιώνουμε μια άλλη κατάσταση. Δεν έχουμε ορατό εχθρό, οι αγορές είναι μια αχανής ιστορία και απρόσωπη για τους μη γνώστες. Για αυτούς που γνωρίζουν ξέρουν πως εκατό-διακόσιες οικογένειες κυβερνάνε τον πλανήτη μέσα από τις ελεύθερες αγορές. Δυστυχώς το θέμα δεν είναι τοπικό. Εμείς έχουμε την τοπική επιβολή (χούντα) των τραπεζιτών και των υπαλλήλων, που είναι πολιτικοί μηχανισμοί, κόμματα και όλη η τροφική τους αλυσίδα μέχρι την ΓΣΣΕ κλπ κλπ. Το δυστύχημα

είναι ότι πλέον δεν υπάρχει πολιτισμική ταυτότητα, κανείς δεν ξέρει να προσδιορίσει με ακρίβεια τι είναι Έλληνας. Ο προσδιορισμός έχει να κάνει με πλήθος παραμέτρων: αξιακό κώδικα, ιστορία, γλώσσα, κοινή αισθητική ενός λαού κλπ. Πολλοί θα πούνε εύκολα τι είναι ο κομμουνισμός, ο σοσιαλισμός, τι είναι η Νέα Δημοκρατία, το

ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ, η Χρυσή Αυγή κλπ. Κανείς δεν θα σου πει με ακρίβεια τι είναι Έλληνας. Οπότε έχουμε να παλέψουμε πολύ μέσα μας έναν εσωτερικό εχθρό που αφορά εμάς πρώτα. Αν τώρα αυτό το έργο λειτουργεί ως αφύπνιση –και για μένα λειτουργεί– θα μπορέσει να γίνει παράσταση-επανάσταση. Άρα και αλλαγή. Τότε μπορεί να κάνει πολλά.

ΕΡ. Ήταν μεγάλο ρίσκο για εσάς να αποδώσετε ένα τέτοιο έργο; Πώς νιώσατε κατά την πραγμάτωσή του;

ΑΠ. Κάθε παράσταση έχει το ρίσκο της, διότι προσπαθείς να είσαι αποτελεσματικός, όπερ εστί, να μεταφέρεις μια εμπειρία με ακρίβεια. Την εμπειρία του ρόλου σου. Κάθε ρόλος κουβαλάει μια ζωή μέσα του, στην πορεία ανακαλύπτεις και δικά σου στοιχεία, οπότε οφείλεις να αναμετρηθείς μαζί τους και να τα προβάλεις για την αναγκαιότητα του ρόλου.

ΕΡ. Θεωρείτε πολύ «τολμηρή» την απόφαση να ανεβάσετε το «Μεγάλο μας τσίρκο», καθώς γνωρίζετε την τόσο μεγάλη απήχηση που είχε στο αθηναϊκό κοινό του 1973;

ΑΠ. Το κάθε έργο έχει μια αυτόνομη διαδρομή, δηλαδή μια ζωή σαν έργο. Εμείς είμαστε φορείς που αναλαμβάνουμε να το αναπαραστήσουμε. Ο συγγραφέας είναι ο πνευματικός πατέρας της όλης διαδικασίας και εμείς είμαστε απλώς ένα κομμάτι αυτού του παζλ. Μέσα από αυτό ζούμε ζωές ολόκληρες. Αρχικά με τη διαδικασία της πρόβας, που είναι η «κυοφορία», τη «γέννα» που είναι η πρεμιέρα, την «επιλόχεια

κατάθλιψη» που είναι η πρώτη-δεύτερη παράσταση, έπειτα την ενηλικίωση της παράστασης, κατά τη διαδρομή των παραστάσεων και το θάνατο της με το τελείωμα του έργου. Βέβαια ο ρόλος είναι μεταψυχωτικής υφής, όπως τα έξι πρόσωπα του Πιραντέλο, που αξίζει κανείς να διαβάσει, είναι πρόσωπα από ένα θεατρικό έργο στο οποίο αναζητούν καινούριους ηθοποιούς για να ζήσουν. Με αυτή την έννοια δεν έχεις τρόπο, επειδή κάποιος το αναπαράστησε στο παρελθόν, και μπορεί να είναι συγκρίσιμο σε σχέση με την δική του ερμηνεία. Εσύ οφείλεις να κάνεις σωστά και καθαρά αυτά που αντιλαμβάνεσαι.

ΕΡ. Θεωρείτε πώς σε εποχές κρίσης το θέατρο μπορεί να ανθίσει; Πώς εξηγείτε την άνοδο του;

ΑΠ. Πάντα σε εποχές κρίσης το θέατρο ανθίζει. Ο κόσμος θέλει να φύγει από το κουτί της τηλεόρασης ή να μιλήσει με την ψυχή του. Αισθάνεται πιο κοντά σε κάτι το οποίο γίνεται ζωντανά μπροστά του, καθώς συμμετέχει και ο ίδιος. Η δική μας ειδικά παράσταση είναι διαδραστικής υφής. Δίνουμε και παίρνουμε. Αν έχουμε έναν κόσμο αδιάφορο από κάτω, γίνεται και πιο δύσκολο για εμάς.

ΕΡ. Πιστεύετε πως η τηλεόραση σε σχέση με το θέατρο είναι ένα μέσο που μπορεί να κάνει πιο εύκολα και γρήγορα γνωστό έναν ηθοποιό;

ΑΠ. Ένας ηθοποιός άμα είναι καλός μπορεί να αποδείξει την αξία του παντού. Ηθοποιό δε σε κάνει το μέσο, αλλά η σχέση σου με τη δουλειά. Καιρός λοιπόν να δημιουργηθεί μια βαθύτερη σχέση με τα πράγματα. Πρώτα με τους ηθοποιούς να ξαναπιαστούν με κείμενα σημαντικά, γιατί και το θέατρο πέρασε μια φάση ακμής με την έννοια της θεματολογίας. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι φτιάχνανε αποθεωτικά έργα. Έβρισκαν τη σχέση του ανθρώπου με το Θείο και τα αιώνια ερωτηματικά που αφορούν την ύπαρξη του ανθρώπου, μέσα από τους μύθους και τους θρύλους που πραγματεύονταν.

ΕΡ. Στο έργο τοποθετούνται ιστορικά γεγονότα που αποδεικνύουν την επανάληψη της ιστορίας. Πιστεύετε πως αυτός ο φαύλος κύκλος θα κλείσει κάποτε;

ΑΠ. Δυστυχώς είμαστε αναγκασμένοι να βιώνουμε συνεχώς αυτά τα πράγματα ανά σαράντα-πενήντα χρόνια. Ο άνθρωπος είναι αποτυχημένο είδος. Κατ' εμέ έχει τα χαρακτηριστικά του ιού. Δηλαδή πολλαπλασιάζεται με γρηγορότατους ρυθμούς, σκοτώνει το περιβάλλον το οποίο τον θρέφει και αυτοκαταστρέφεται.

ΕΡ. Συναντάμε ηθοποιούς που εμφανίζονται σε πρόχειρα εμπορικά σήριαλ που ισχυρίζονται πως δεν εργάζονται στο θέα-

τρο γιατί δεν αμείβονται ανάλογα. Σας έχουμε παρακολουθήσει σε ποιοτικά σήριαλ στην τηλεόραση. Εσείς δυσκολευτήκατε από τις επιλογές σας;

ΑΠ. Ο καθένας διαλέγει τον δρόμο του και αυτός ο δρόμος δεν είναι πάντα εύκολος. Έχω πεινάσει και έχω μείνει εκτός δουλειάς, για να μην μπω σε κάτι που δεν με ενδιέφερε, δηλαδή κάτι που δεν μπορούσα να το διαχειριστώ και δεν ακουμπούσε την ψυχή μου και το μυαλό μου. Διότι κάθε φορά πρέπει να έχεις μια ανάγκη για να μιλήσεις σαν ήρωας. Ουσιαστικά ζεις μέσα από αυτό. Οπότε οι δικές μου επιλογές ήταν σε σχέση με την ψυχή μου, τη διάνοιά μου και την ισορροπία μου παρά με τα οικονομικά του πράγματος. Έχουν περάσει περίοδοι που είχα φτάσει στο σημείο να μην έχω να φάω και να αρνούμαι δουλειές που δεν μπορούσα να τις κάνω μέσα μου. Αλλά αυτό με οδήγησε κάπου, οπότε με δικαιώνει αυτή η διαδρομή και λέω, όλα καλά.

ΕΡ. Το ποιοτικό μπορεί να είναι και εμπορικό;

ΑΠ. Πρέπει. Οφείλει να είναι και εμπορικό. Εκτός αν είναι πειραματικό στο οποίο δοκιμάζεις μια νέα φόρμα. Εκεί δεν ξέρεις τι αντίκτυπο θα έχει. Εκεί συγχωρείται και να μην είναι εμπορικό, αλλά ένα πράγμα το οποίο κουβαλάει μια χρυσή συμμετρία (αρχή-μέση-τέλος) με κλασικές δομές πάνω

στην αισθητική του κειμένου (χώρος-χρόνος - δράση) δεν θα αποτύχει. Αν κάτι είναι εξαιρετικό, οφείλει να λειτουργεί σε όλα τα επίπεδα. Κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από το δήθεν ποιοτικό και να πει «έκανα ποιότητα και δεν με ακολούθησαν». Φυσικά πάντα μπορεί να αποτύχει μια παράσταση.

ΕΡ. Ποια είναι η άποψή σας για τον ελληνικό κινηματογράφο;

ΑΠ. Τα τελευταία χρόνια ο κινηματογράφος έχει κάνει πάρα πολύ σοβαρά πράγματα. Νέοι δημιουργοί, εξαιρετικοί σεναριογράφοι με πολύ σύγχρονα θέματα, οι οποίοι είναι μάστορες, με την έννοια ότι ξέρουν τη δουλειά τους, από το μοντάζ μέχρι τη διαχείριση της κάμερας. Επίσης υπάρχει μια πολύ καλή σχέση στο επίπεδο διεύθυνσης μεταξύ ηθοποιού και σκηνοθέτη. Οπότε αυτά τα παιδιά είναι πλήρη, γι' αυτό βγαίνουν έξω και βραβεύονται. Να παρακολουθείτε ελληνικό σινεμά γιατί έχει σοβαρά δείγματα. Είναι μια ταινία το «Tungsten» που δεν την πήρατε χαμπάρι, αλλά σας αφορά. Ένα ασπρόμαυρο φιλμ που

έχει να κάνει με δύο πιτσιρικάδες. Με τις αγωνίες τις δικές σας που διαβαίνουν μια παρακμιακή Αθήνα. Είναι πολύ σοβαρή ταινία. Ελπίζω να βγει στα videoclub.

ΕΡ. Το έργο που σας παρακολουθήσαμε το χειμώνα «Δεμένη κόκκινη κλωστή» είχε πολιτική χροιά;

ΑΠ. Η ταινία έχει να κάνει με τη φύση του ανθρώπου. Με το αποτυχημένο είδος του ανθρώπου που λέγαμε. Δεν έχει να κάνει με τον αριστερό-δεξιό. Δεν υπάρχει ιδεολογία. Εκεί υπάρχει ο άνθρωπος ο οποίος καλύπτεται πίσω από την ιδεολογία και διαλέγει στρατόπεδο κάνοντας τα αίση. Γιατί η ψυχή του τα κουβαλάει. Για μένα αυτό πραγματεύεται η ταινία και αυτό ήταν και ο εμφύλιος. Κόσμος ο οποίος είναι αριστερά δεξιά και υποστηρίζει οπαδικά. Αυτό είναι και όλη η πίκρα που κουβαλάω σε σχέση με τους κομματικούς μηχανισμούς και αυτού του είδους τις ομαδοποιήσεις των ανθρώπων, που δεν έχουν κοινό όφελος αλλά ίδιον όφελος.

ΕΡ. Σκέφτεστε να ασχοληθείτε με την πολιτική;

ΑΠ. Εγώ ασχολούμαι χρόνια με την πολιτική, σε επίπεδο πολύ προσωπικό, δεν ασχολούμαι με την κομματική. Η πολιτική είναι οποιαδήποτε δράση ασκεί ο πολίτης μέσα στο περιβάλλον στο οποίο ζει. Η κομματικοποίηση δεν με ενδιαφέρει καθόλου.

ΥΓΕΙΑ

Αϋπνία και τροφές

Της Μαριάννας Πρωτοπαπά

Στις μέρες μας δεν νομίζω πως υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχει αγχώδη καθημερινότητα. Ένα από τα φυσικά επακόλουθα είναι και τα προβλήματα αϋπνίας. Αυτό,

όμως, που δεν γνώριζαν πολλοί από εμάς είναι πως υπάρχουν συγκεκριμένες τροφές που βοηθούν στο να έχουμε καλό ύπνο και άλλες που δεν μας το επιτρέπουν.

• Ποιες τροφές βοηθούν όσους πάσχουν από αϋπνία;

1. Τροφές πλούσιες σε τρυπτοφάνη (αμινοξύ που βοηθά στην παραγωγή σεροτονίνης και μελατονίνης, μέσω των οποίων αρχίζει ο ύπνος) θα πρέπει να προτιμώνται. Τέτοιες τροφές είναι τα γαλακτοκομικά προϊόντα, το αυγό, τα όσπρια, οι ωμοί κατά

προτίμηση ξηροί καρποί (κυρίως τα αμύγδαλα και οι ηλιόσποροι), τα πράσινα φυλλώδη λαχανικά και τέλος, τα τυριά παραμεζάνα και μοτσαρέλα. Θυμηθείτε ότι στα άρρωστα παιδάκια δίνουμε το βράδυ να πιούν το φυσικό υπναγωγό τίλιο, μεγάλης περιεκτικότητας σε τρυπτοφάνη, για να κοιμηθούν και να μπορέσει το ανοσοποιητικό τους σύστημα να δράσει ανενόχλητο.

Τα τρόφιμα, ωστόσο, που είναι πλούσια σε τρυπτοφάνη περιέχουν και άλλα αμινοξέα που δυσχεραίνουν τον ύπνο. Γι' αυτό κατά το βραδινό φαγητό πρέπει να καταναλώνουμε μικρή ποσότητα απ' αυτά, π.χ. ένα ποτήρι γάλα.

Αλλά και η θερμοκρασία του γάλακτος παίζει σημαντικό ρόλο. Ένα ποτήρι ζεστό γάλα είναι ό,τι πρέπει για το βραδινό ύπνο, αλλά αν χρειαστεί να πιούμε γάλα στη διάρκεια της ημέρας, ενώ θέλουμε να συνεχίσουμε την εργασία μας, καλύτερα να το πιούμε σε θερμοκρασία δωματίου, για να μην γίνουμε υποτονικοί.

2. Σύνθετοι υδατάνθρακες πρέπει επίσης να προτιμώνται αφού αυξάνουν τα ποσοστά της ενέργειας κατά τη διάρκεια της ημέρας, ενώ το βράδυ αυξάνουν τα επίπεδα της σεροτονίνης. Καλό είναι να μην έχουν υψηλό γλυκαιμικό δείκτη.

3. Ιχνοστοιχεία, όπως το ασβέστιο και το μαγνήσιο, είναι επίσης πολύ θρεπτικά για τον οργανισμό μας, αφού μειώνουν το στρες. Ασβέστιο και μαγνήσιο περιέχονται στα μικρά ψάρια, που τρώγονται με τα οστά, στα πράσινα φυλλώδη λαχανικά, στα αμύγδαλα και τα φυσιτικά Αιγίνης.

• Ποιες τροφές δεν βοηθούν όσους πάσχουν από αϋπνία;

1. Τροφές πλούσιες σε καφεΐνη, όπως είναι ο καφές, το τσάι, το κακάο και η μαύρη σοκολάτα, πρέπει να αποφεύγονται, διότι και συντελούν στη διέγερση του οργανισμού μας.

2. Τροφές πλούσιες σε βιταμίνη C, όπως είναι όλοι οι χυμοί εσπεριδοειδών, πρέπει επίσης να αποφεύγονται αφού αυξάνουν σημαντικά τα επίπεδα αδρεναλίνης.

3. Τροφές πλούσιες σε αλάτι ή ζάχαρη πρέπει επίσης να αποφεύγονται μιας και αυξάνουν απότομα τα επίπεδα γλυκόζης και αρτηριακής πίεσης, αντίστοιχα.

Αυτό που πρέπει να τονιστεί είναι πως αυτές οι τροφές δεν είναι απαγορευμένες. Φυσικά και πρέπει να αποτελούν οπωσδήποτε κομμάτι της διατροφής μας, αλλά η κατανάλωση τους θα πρέπει να γίνεται μέχρι το μεσημέρι κι όχι κοντά στην ώρα του βραδινού ύπνου.

Πρόσθετη διδακτική στήριξη

Της Ιωάννας Αλεξοπούλου

Από την ημέρα που ένα παιδί αρχίζει την φοίτησή του στο Λύκειο άγχος κατακλύζει το ίδιο και τους γονείς του για το τι θα κάνει στο μέλλον του. Τα προηγούμενα χρόνια το συνηθέστερο φαινόμενο ήταν το παιδί να εγγράφεται σε κάποιο φροντιστήριο ακόμη και αν δεν το είχε πραγματικά ανάγκη με τη λογική ότι αν δεν πάει φροντιστήριο δεν πρόκειται να πετύχει στις Πανελλήνιες εξετάσεις. Μία τέτοια αποτυχία φαντάζει τρομακτικότερη και από εφιάλτη στα μάτια του παιδιού και των γονιών του. Έτσι η καθημερινότητα του μαθητή, που ασ μην ξεχνάμε εξακολουθεί να είναι ένα παιδί που θα έπρεπε να είναι σε θέση να ζήσει την ηλικία του, μετατρέπεται σε έναν συνεχή αγώνα δρόμου με έπαθλο την εισαγωγή του στη σχολή της επιλογής του.

Η Βιβλιοθήκη του σχολείου

Της Αθηνάς-Γεωργίας Κουμελά

Στο σχολείο μας, δίπλα στο αμφιθέατρο

υπάρχει και ένα άλλο δωμάτιο, ευρύχωρο και πολύ όμορφο. Πρόκειται για τη σχολική βιβλιοθήκη, για την οποία θα πρέπει να είμαστε περήφανοι. Φιλοξενεί στα ράφια της πολλά βιβλία, περισσότερα από μια συνηθισμένη βιβλιοθήκη του είδους της. Το είδος των βιβλίων ποικίλει: Μπορεί κανείς να βρει μυθιστορήματα και ποιητικές συλλογές, βιβλία πληροφορικής, θεολογικά, ιστορικά, βιβλία σχετικά με τη φυσική, τα μαθηματικά, τη βιολογία, τις τέχνες, καθώς επίσης λεξικά και εγκυκλοπαίδειες. Σημαντικό είναι επίσης να αναφέρουμε ότι η ταξινόμησή τους είναι υποδειγματική. Ακολουθεί το ταξινόμηση σύστημα Dewey, το οποίο επιτρέπει τη θεματική ταξινόμηση των βιβλίων και την εύκολη πρόσβαση.

Ακόμη, στο χώρο υπάρχουν ηλεκτρονικοί υπολογιστές με πρόσβαση στο διαδίκτυο. Είναι ένας άρτια εξοπλισμένος χώρος για να αναζητήσει κανείς πληροφορίες, να βρει κάποιο βιβλίο που ήθελε από καιρό να διαβάσει, να το δανειστεί ή ακόμη και να το διαβάσει σε αυτόν το χώρο. Ας μην ξεχνάμε ότι λόγω των οικονομικών συνθηκών δεν ξοδεύουμε όσα ξοδεύαμε παλιότερα, άρα περιορίζεται και η αγορά βιβλίων. Όταν όμως υπάρχει μια τέτοια βιβλιοθήκη, η ανάγκη της ανάγνωσης ικανοποιείται

Κατά κοινή ομολογία, οι καιροί στην Ελλάδα δεν είναι όπως ήταν πριν μερικά χρόνια και σήμερα πολλοί είναι οι μαθητές που δεν φοιτούν σε φροντιστήριο μιας και οι γονείς τους δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουν τα δίδακτρα. Ας μην ξεχνάμε ότι υποτίθεται πως η παιδεία είναι δωρεάν αγαθό και ότι θα έπρεπε οι γνώσεις που προσφέρει το σχολείο να είναι αρκετές για την εισαγωγή των μαθητών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δυστυχώς η κοινωνία μας δεν είναι ιδανική και αυτό απέχει κατά πολύ από την πραγματικότητα.

Λύση στη λειψή εκπαίδευση που προσφέρει το εκπαιδευτικό μας σύστημα έρχεται να δώσει η πρόσθετη διδακτική στήριξη, η σημασία της οποίας είναι μεγάλη ιδιαίτερα σήμερα. Σύμφωνα όμως με την υπουργική απόφαση 127781/18-10-2012 (ΦΕΚ τ. Β' 2985/2012), η οποία διαβιβάζει

χωρίς κανένα οικονομικό κόστος.

Το λυπηρό είναι ότι ενώ πρόκειται για μια πλήρη βιβλιοθήκη με όλα τα χαρακτηριστικά που αναφέρονται παραπάνω, η λειτουργία της δεν είναι επαρκής και σταθερή. Δεν λειτουργεί συγκεκριμένες μέρες και ώρες και δεν μένει ανοιχτή ποτέ για πάνω από 3 ώρες συνεχόμενα. Επίσης δεν είναι διαθέσιμη εκτός σχολικού ωραρίου. Αυτό καθιστά δύσκολη την εκμετάλλευσή της από τους μαθητές, αφού οι μόνες ώρες που μπορούν να την επισκεφθούν είναι στα διαλείμματα και σε ώρες κενών που τυχαίνει να είναι ανοιχτή. Είναι μεγάλο κρίμα να υπάρχει ένας τέτοιος εκπληκτικός χώρος και να μένει ανεκμετάλλετος.

Το ιδανικό θα ήταν η βιβλιοθήκη να έμενε ανοιχτή σε όλη τη διάρκεια του σχολικού ωραρίου και όσο πιο πολλές ώρες γίνεται μετά από το τέλος του. Έτσι θα ήταν εφικτό για τους μαθητές που έχουν αναλάβει για παράδειγμα μια ερευνητική εργασία να παραμείνουν στο σχολείο μετά το πέρας των μαθημάτων προκειμένου να αναζητήσουν πληροφορίες εκεί. Ακόμη, οι μαθητές που έχουν εξάωρο αλλά την όγδοη ώρα παρακολουθούν κάποιον όμιλο θα μπορούσαν να απασχολούνται διαβάζοντας στη βιβλιοθήκη. Γενικά οι δυνατότητες χρησιμοποίησης μιας τέτοιας βιβλιοθήκης είναι άπειρες.

Ποιος ο λόγος λοιπόν να μένει έτσι, ενώ μπορεί να αξιοποιηθεί με τόσους τρόπους; Γιατί να μην υπάρχει προσωπικό ειδικά εκπαιδευμένο, το οποίο θα την κρατά ανοιχτή, θα τη συντηρεί και θα τη φροντίζει;

Πόσο τελικά κοστίζει μια ανοιχτή βιβλιοθήκη, και πόσα χάνονται σε ευκαιρίες μόρφωσης, όταν αυτή παραμένει κλειστή;

στηκε στα σχολεία με την εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας (Αρ.Πρ.142139/Γ7/14.11.2012), τα τμήματα πρόσθετης διδακτικής στήριξης απευθύνονται σε μαθητές που υστερούν στη σχολική τους επίδοση ή σε μαθητές που θέλουν να βελτιώσουν την απόδοσή τους και σε αυτά διδάσκουν εκπαιδευτικοί, οι οποίοι δεν συμπληρώνουν το υποχρεωτικό τους ωράριο.

Συγχαρητήρια αξίζουν στους εκπαιδευτικούς που χωρίς να υπάρχει ανάγκη συμπλήρωσης ωραρίου προσφέρουν μαθήματα πρόσθετης διδακτικής στήριξης, χωρίς να αμείβονται, από αγάπη προς τα παιδιά και το λειτούργημά τους.

Στον χώρο του σχολείου μας λειτουργούν τμήματα ΠΔΣ μαθηματικών, φυσικής, ανάπτυξης εφαρμογών, βιολογίας, Α.Ο.Θ. και ιστορίας.

Δωρεά του ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» στο σχολείο μας

Της Σμαράγδας Δημητρακοπούλου

Το σχολείο μας την χρονιά που μας πέρασε έστειλε επιστολές σε διάφορα κοινωφελή ιδρύματα προκειμένου να λάβει χορηγία για τις εκπαιδευτικές εκδρομές που θα διεξάγονταν στα πλαίσια των Ομίλων και των Πολιτιστικών Προγραμμάτων. Ωστόσο τα περισσότερα ιδρύματα απάντησαν αρνητικά εκτός από το ίδρυμα Νιάρχου, το οποίο με μεγάλη προθυμία δέχτηκε να χρηματοδοτήσει την υλικοτεχνική υποδομή του σχολείου μας. Πέρυσι, λοιπόν, κατέφθασαν 50 υπολογιστές, 8 διαδραστικοί πίνακες, 5 προβολείς και 5 οθόνες προβολής που εγκαταστάθηκαν φέτος στις αίθουσες διδασκαλίας διευκολύνοντας το έργο των καθηγητών.

Η χορηγία του ιδρύματος Νιάρχου, αποτέλεσε για το σχολείο μας μια καλή ευκαιρία για να αναδιοργανώσει τις αίθουσές του και τα εργαστήρια (πληροφορικής και φυσικών επιστημών). Ανάμεσα στα άλλα, αναπτύχθηκαν και δύο αίθουσες θεματικών εννοιών (αίθουσα ιστορίας και αίθουσα φυσικών επιστημών) κατάλληλα διαμορφωμένες για ομαδοσυνεργατική διδασκαλία και για τις δειγματικές εργασίες που διεξάγονται από τους καθηγητές του σχολείου για τους φοιτητές. Γενικά, οι χώροι που εξοπλήστηκαν εξυπηρετούν καλύτερα όλες τις δραστηριότητες του σχολείου τόσο στα πλαίσια των καθημερινών μαθημάτων όσο και στις υπόλοιπες δράσεις (όμιλοι, σχολικά δίκτυα, πολιτιστικά και άλλα προγράμματα).